

GROSSGLOCKNER - JO, STÁ•LO TO ZA TO... - II.

Ášter½, 26 Á™Á-jen 2010

Tak, slíbené pokračování je konečně tu (ty fotky, dalo práci je sehnat!): Dočel jsem tedy do chaty... V zádve™ je pohoda, do t™etice šeská bandička se chystá na sestup a to na východní stranu, odkud jsme chtěli jít p vodně také my.

Uvdomím si, že vlastně nemám skoro žádný eura, tak se mi s nimi podaří smnit 500 Kč za 20euro;. Sláva, tím rozpočet zptinásobil. P™eju jim šastnou cestu a jdu na Áej.

Cítím se totálně zbo™enej, p™esto se ptám okýnkem do kuchyně, zda se dá jít nahoru. Prý je jo. Áíkám, jestli dnes to uÁ™ek' „nounounou.tÁlejt, tumorou." No, jsou t™i odpoledne, stmívá se a po sedmé, výstup má být asi na hodinu a p™, tak si o Áase myslím svoje, ale v podstatě si uvdomuju, že pro mě jeho zákaz zcela jistě platí a nemám m to za zlý. Po p™ hodině vydýchávání a zaslouženého odpočinku se konečně začínám starat o praktické věci. Zjišuju ubytování (alpenverein p™íjemných 14euro;), rozvším věci a jdu si lehnout. V lageru je asi 20 postelí a neskutečná zima. Jdu se zeptat, zda mi zatopí... Tak prej ne, prej jsme sami v celý chatě a na lageru je topení na automatiku, snad se spustí Ásem... Hm. Ale paní se hned jala zatápět alespoň v kamnech v hlavní místnosti. To byl zjevně dobrý nápad, za dalších hodinky kamna p™ádně h™ejou a v místnosti začíná být akorát. Dostávám se pohody a věbec mi nevadí, že jediný kalhoty se mi sušící nad kamny a já musím mít kolem pasu jen poslední suchou věc - fleec bundu. 17:04 dosahuje chaty celá většost naší výpravy. Ošividně jsou všichni v mnohem většinou pohodě než jsem byl já, když jsem dorazil. Načtí jsem to dorovnal prozatímním pobytem na chatě. Všichni dali sušič, vybalili, dali jsme si Áaje, radlery, polévky, špagety, a pak taky Áaje, radlery, piva, schiwassery, kalvadosy, Áokolády, salámky, sýry a strávili super večer v družné zábavě na Erz-Herzog Johan's hütte. Pohodu mi vylepšil hovor s Á™editelem, že to v práci nějak zvládneme (ono - te uÁ bych to na porstíhal opravdu tško). Z kuchyně se linul zvuk folkové kytary... Zalehli jsme všichni kolem desátě.

x x x

Nevím jak ostatní, já jsem spal i p™es nadmošskou výšku celkem vydatně. Probudil nás krom budíku taky rozž slunce, který večel bez vyzvání francouzským oknem balkonů. Začala fotografická honička za nejhezším záběrem, které jsem se nezúčastnil, neb jsem s sebou neměl aparát, ale je dobšme, že ostatní se zúčastnili :-)). Fotky stojí za jsem rád, že aspoň tohle mi zůstane na památku. Nikam jsme tentokrát nespáchali, posnídali, Áej na cestu uvašili, nejmenovaní neškové rozlili... No, na jednu termosku mi zbylo. Na lehkou, my kluci batohy s nejnútnejšobloha, holky bez, sedáky navlečený, máky na nohou jsme vyrazili někdy mezi 9:00 a 10:00 AM směrem vrchol. Oblouha vymetená slunce pářilo, široko daleko rozhled na vrcholy Alp. Idylka. Vystoupali jsme dalších hově šlebo vyšapanou cestou k hšebení, co vede na Kleinglockner. Tam začínala technická pasáž (nic složitě, ale rukama uš se musí), tak jsme se uvázali na společné lano a postupovali dohromady. Z údolí začala povážlivě stoupat oblačnost, my měli trochu obavy, zda stihneme vrchol p™i slunečném počasí. Šcaron;lo nám to pomalu, holky měly tendence cvakat se do každého oka, ale - nakonec prošne, radš tak, než věbec... Vystoupali jsme na Klein a šekala nás poslední pasáž. Cca desetimetrový ferratový šcaron;up, snšhová lávka v Palavicciniho sedélku a poslední stoupaní k vrcholu. V sedélku jsme se trochu zšprclí (že, Hanko ;-)), ale všchno jsme nakonec v pohodě zvládli a někdy p™ed polednem dosáhli vrcholu.

A je to! Všchni se usmíváme, gratulujeme si, prošíváme krásný, výjimečný okamžik. Na vrcholu je masivní kš s pozlaceným oválem, fotek s ním existuje určitě spousta. Vrcholový pohled se ale otešme každému jiný. Všcaron; kolem nás mlha, která se věas zastavila, jen tu a tam nejvyšší vrcholy vystupují nad ni, severně od nás vidíme Kitzsteinhorn, jižně slunce, mírný vítr, ticho. Krom nás nikde nikdo. Dáváme Áej, kalvados, fotíme se po řznych skupinkách. Nškteš uš volají po sestupu. Ne tak Kilda. Ten je tu ve svém šivlu. "Je tu keška. V okruhu metr. To nemyslíte vážně, že jsme sem vylezli a hned zas pudem..." lítá s GPSkou kolem nás. "No, tak já si sem teda vylezu eš jednou sólo", Ášká a koulí u toho zle ošima. Zbytek cesty uš moc nepromluví.

Sestup nám trvá mnohem kratší dobu, jde nám to, zdá se, že si mačky i lezení přes drobná skaliska všichni už osahali a osmáhlili se. Nad sněhovým štělabem jsme se zase odjistili a každým po svých sešupali chaty. Právě včas, jen co jsme dorazili, vrcholový hřeben zahalila mlha. Dáváme poslední pivo, dobalíme batohy a dolů. Ahoj, Herzog hütte, bylo to moc fajn. Následující víkend už má chata zavazadlo... Sestup na Stüdlhütte jde ráz naráz. Ponecháváme si mačky, sněhem dolů je to tak o dost jednodušší. Vytváříme s Kildou první družstvo a jdeme bez sedáku. Cestou si povídáme o Kildových zážitcích z jeho dobývání 7summits, především pak o vrcholech Aconcaqua a Mt. McKinley. Na Stüdlhütte se loučíme a rozdělujeme. Já s Ivou míříme dolů k autu a jezdíme do Prahy, ostatní nikam nespěchají, plánují spát ještě další noc, relaxovat a v klidu během úterka dorazit do Vyškova. My jsme dole docela rychle, ale docela má ze sestupu bolí stehna. Dávám teda ještě regenerační sprchu na Lucknerhaus a v 18:03 odjíždíme směrem Praha. Volíme cestu kolem Mnichova. Ta je pohodová, míjí nás v rychlosti 160 km/h zleva audiny a bavoráky, nikoho to ale nevzrušuje, jsou na to zvyklí. Jak vidno, zde v Německu, to jde. Hranice Prahy dosahujeme cca 0:20, v pelechu jsme před jednou ranní, Iva v vlaku do Brna v 0:37 jsme o fous nestihli.

Sláva nazdar výletu!

Byla to vynikající akce, poznal jsem fajn lidi a strávil s nimi super prodloužený víkend. Vrchol jsme nakonec taky dobyli. Co víc si přát? Více takových. dexx